

Joy Meter

החווה מלובלין ומוישלה שואב המים

ספור על אמונה, כוחה של שמחה,
ואהבת השם.

מוֹיִשֶׁל'ה הָיָה שׁוֹאֵב מַיִם. הוּא עָבַד קָנְשָׁה
מְאֹד כָּל יוֹם, וְלֹא הָרִוּיַח הָרַבָּה כְּסָף.

שְׁמִיחָה מְטוֹר

אָבֵל בִּלְבָּב שָׁלוֹ, מוֹיִשֶׁל'ה תָּמִיד הָיָה מְחַנּוּבָר
לְנֶשֶׁם יִתְבָּרָךְ וְהוֹדָה לוֹ עַל מַה שֵּׁיֵשׁ.

שִׁמְחָה מְטָר

פעם בשנה, בערב ראש השנה, מושלה היה
נוסע לרבי שלו – "החוזה מלובלין".

הוא בא לקבל ברכה וכוחות רוחניים, כדי
לחזור הביתה מלא באור לקראת החג.

שִׁמְחָה מְטוּר

מוֹיֶשֶׁלָּה נִכְנָס בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת...
אַבֵּל פֶּתְאוּם – הַרְבֵּי הוֹתְפָּנָה
אֵלָיו גַּב וְאַמֵּר:

”מוֹיֶשֶׁלָּה, לָךְ הַבִּיתָה!”

מוֹיֶשֶׁלָּה הָיָה הָמוּם. תָּמִיד
הַרְבֵּי שִׂמְחָה לִקְרֹאתוֹ, וְעַכְשָׁו...
הוּא מְגַרֵּשׁ אוֹתוֹ? לָמָּה!?

שְׁמַחַה מְטֹר

מוישלה יצא מהבית של הרבי עצוב מאוד
והתחיל ללכת בחזרה לביתו.

הדרך נהיתה חשוכה, והלב שלו כאב,
אבל הוא המשיך להתפלל לשם בליבו.

בדרך, מוישל'ה עצר בפונדק
(כמו בית מלון של פעם).

הוא ישב בצד, עָצוּב וְנָפוּל,
וְלֹא הֵבִין לָמָּה הַרְבֵּי שָׁלַח
אוֹתוֹ.

שְׂמִיחָה מְטוּר

פִּתְאוּם, נִכְנְסוּ לַפּוֹנֵדֶק
חֲסִידִים רַבִּים!

הֵם הָיוּ בְּדַרְכָּם לְרַבִּי בְּלוּבְלִין
לְקִרְאָת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְהֵבִיאוּ
אִתָּם אוֹר גָּדוֹל וְשִׂמְחָה.

אָחַד הַחֲסִידִים רָאָה אֶת מוֹיֶשֶׁל'ה
יָשׁוּב בַּצֵּד בְּפָנִים עֲצוּבוֹת.

הוּא נִגַּשׁ אֵלָיו בְּאַהֲבָה וְשָׁאַל:
"אָחִי הַיָּקָר, מַה קָרָה?"

בְּהִתְחַלָּה מוֹיֶשֶׁל'ה הִתְבַּיֵּשׁ,
אָבַל אַז סִפֵּר שְׁהָרַבִּי גִירָשׁ אוֹתוֹ.

הַחֲסִיד חַיִּיךָ, מִלֵּא כּוֹסִית קְטָנָה וְאָמַר:
”תִּשְׁמַע מוֹיֶשֶׁתְּלָהּ, אֲנִי לֹא מִבֵּין אֶת הָרַבִּי, אֲבָל אֲנִי רוֹצֶה לְבָרֵךְ אוֹתָךְ!
לְחַיִּים מוֹיֶשֶׁתְּלָהּ! שְׁהַנֵּשׁ יִשְׁמַח אוֹתָךְ!”

שְׂמִינָה מְטֵר

כָּל הַחֲסִידִים הֶצְטָרְפוּ! הֵם בָּרְכוּ אוֹתוֹ: "לְחַיִּים מוֹיִשְׁלָה! לְחַיִּים מוֹיִשְׁלָה!"
הֵם לָקְחוּ אוֹתוֹ וַיֵּצְאוּ בְּרִיקוּד עֲלִיז וְשִׂמְחָה!
הָעֵצְבוֹת נֶעְלְמָה, וְהַלֵּב שֶׁל מוֹיִשְׁלָה הִתְמַלָּא בְּאוֹר הַשֵּׁם!

שמחה מטר

כשהגיע הזמן להמשיך בדרך, שני חסידים משכו את
מוישל'ה השמח אל העגלה שלהם.

הם נסעו יחד בחזרה אל 'החווה מלובלין'!

כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְלוּבְלִין, הֲרַבִּי יָצָא לִקְרֹאתָם בְּאַהֲבָה גְּדוֹלָה!
כְּשֶׁרָאָה אֶת מוֹיִשֶׁל'ה, הוּא חִבֵּק אוֹתוֹ וְאָמַר: "מוֹיִשֶׁל'ה, אֲנִי כָּל כָּךְ שָׂמַח שֶׁבָּאתָ!"

מוֹיִשֶׁל'ה הָיָה מְבֻלְבֵּל... "אָבֵל רַבִּי, אֶתְמוֹל גִּרְשָׁתָּ אוֹתִי!"

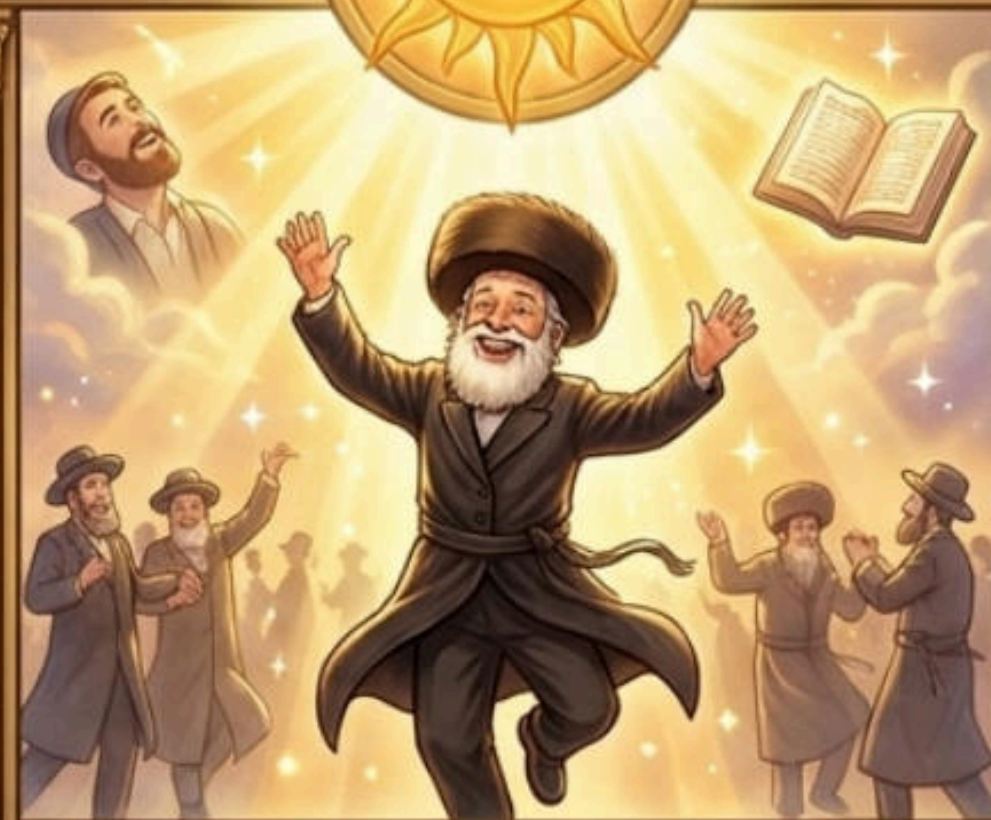
שְׂמִיחָה מִטֵּר

הַסִּבִּיר הַרְבֵּי לָמָּה הוּא שָׁלַח אֶת מוֹיְשֵׁל'ה:

שִׁמְחָה מִטֵּר

(שִׁמְחָה)		הַיּוֹם	(עֲצוּב)		אֶתְמוֹל
					
'פִּגְשָׁתָּ בַּחֲסִידִים! הֵם בֵּרְכוּ אוֹתְךָ, רָקְדוּ אִתְּךָ וְנָתַנוּ לְךָ חַיִּים וְשִׁמְחָה!'			'רָאִיתִי עָלֶיךָ שְׂאֵתָה חָיִב לַחֲזוֹר הַבֵּיתָה לְמִשְׁפַּחְתְּךָ. אִם לֹא הָיִיתִי מִגֵּרֶשׁ אוֹתְךָ, הָיִיתָ נִשְׁאָר פֹּה עֲצוּב."		

שְׂמִיחָה מִטֹּר

‘עכשו שאתה פה, אתה כל כך מואר ושמח!’ המשיך הרבי.

‘נו, בודאי שאתה יכול להיות כאן!
אני אברך אותך וכולנו נברך אותך,’

‘וואתה תקח את השמחה הזו ותביא אותה חזרה לבית שלך!’

מה למדנו ממוישל'ה?

כאשר אנחנו בשמחה ואוהבים אחד את השני, אנחנו פותחים את הלב שלנו.

השמחה מביאה את האור והברכה של השם
יתברך לחיים שלנו ולמשפחה שלנו!

עבדו את השם בשמחה!

